

עבודת השם

פרשת ויקרא

שואלים העולם אם כבר נעשה גם ליעקב אבינו שכל האבנים נעשו לאבן אחת בכדי שיניח הצדיק את ראשו מדוע לא נעשה גם גמור שיהפך לזכרית שיהיה גם נוח לו? אלא מכאן רואים שמכיוון שהאבנים נעשו לאבן אחת ע"י מריבה לכן לא זכו להפך לזכרית שממריבה לא תצא טובה גמור (בשם הגאון מוילנה לבוש יוסף) כך היה דרכו של אדמו"ר הזקן בעל ה"תניא", שהיה בא לידי ההתפעלות עצומה והיה מתגלגל על הארץ וצועק בקול. פעם אחת קרא בתורה בשבת פרשת "ויצא", וכשהגיע לפסוק "הידעתם אל לבן", צעק בקול גדול מאוד "הידעתם את לבן", ונפל לארץ ונתגלגל כחצי שעה, ואחר כך קם מעל הארץ ואמר בקול ובניגון "ויאמרו ידענו". תמחו החסידים, מה ראה הרבי לבוא להתפעלות עצומה כזו בפסוק זה דווקא, עד שמצאו, שבמדרש יש על פסוק זה ד' יוסי בר חנינא פתר קרא בגלות מחרן אנהו מחרונו של הקב"ה אנו בורחים, הידעתם את לבן? הידעתם את מי שהוא עתיד ללבן עונותיכם כשלא, השלום לו? ויאמרו שלום באיזו זכות? והנה רחל בתו באה מן הצאן, הראה הוא דכתיב: (ימיה לא ידשו). כה אמר ד' קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה.. כה אמר ד' מנעי קולך מבכי... ויש תקוה לאחריתך". (סיפורי חסידים)

"ויצא יעקב מבאר שבע; וילך, חרנה." (ויצא כחיי) הנה פרשה זו מלאה תוכחות ומוסרי לאדם משעת לדתו עד צאתו מן העולם, פרשה זו מדברת על הנשמה בבואה לעולם, ככתוב ויצא יעקב מבאר שבע, יעקב זו הנשמה, באר שבע זה מקום שמשם יוצאות הנשמות לאוויר העולם, שבע, על השבועה שנשבעת הנשמה לקיים את התורה ולא לעבור עליה חס ושלום, כדאיתא בזהר הקדוש על פסוק ונפש כי תחטא עין שם.
ויצא יעקב, פרש רש"י שכל זמן שהצדיק נמצא בעיר הוא זיהוה הוא הדרה של העיר כיון שיצא הצדיק מן העיר אז מסתלק ההוד הזיו וההדר מן העיר, וזה שכתוב וילך חרנה, והיה צריך להיות כתוב וירד חרנה, שהרי ידוע שארץ ישראל גבוהה מכל הארצות, אלא מכון שצדיק בכל מקום שהוא נמצא הוא גבוה ברוחניות, לכן אין לומר עליו לשון ירידה, אבל ברשע העניין הוא הפך מהצדיק ויצא יעקב וכו'... וילך חרנה הולך לחרון אפו של הקדוש ברוך הוא הינו בעולם הזה להילחם עם יצר הרע ורוחות רעות למיניהם. (אהבת חיים)

"ויחלם, והנה סולם מוצב ארצה, וראשו, מגיע השמימה;" (ויצא כחיי) ובדרך אחרת נראה לומר והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, סולם בגימטריא ממון, זהו ממון שהופקד אצל האדם להשתמש בו בדרכים טובות, וזהו האדם לבל יחבול באותו ממון הנמצא עמו כפיקדון, וכן שלא יבוא לידי התנשאות בחושבו שהוא עשיר, כי ה' משפיל אף מרום, וזהו רמו הסולם, שבוודאי אין המדרגה העליונה יכולה להתפאר על התחתונה ולראות את עצמה כגבוהה מעל גבוה כי יבוא אדם ויהפוך את הסולם א"כ אותו עליון נעשה תחתון ואותו תחתון נעשה עליון, וזהו סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה ואם כן מה לאדם להתנאות בעוה"ז כאשר ברגע קט יכול לאבד את ממונו ולהיות עני כיום היוולדו, וע"כ ילמד האדם מוסר זה מסולם המוצב ארצה וראשו מגיע השמימה (וידבר יוסף)

"ויקח מאבני המקום, וישם מראשתי; וישכב, במקום ההוא." (ויצא כחיי) האבנים הללו היו אבני המזבח שנעקד עליו יצחק אבינו ע"ה ונהפכו להיות אבן אחת והיא אבן השתיה שבבית המקדש (הרמב"ן). ומכיוון שמקום זה מקודש ביותר ובחר השם יתברך את המקום למקדש והכיל מלך, לכן העלימו הקדוש ברוך הוא בחלוקת הארץ כדי שלא תהיה מריבה בין השבטים, כי כל שבט ירצה שיהיה חלקו במקום מקודש כזה. (מורה נבוכים) בתחילה כתוב מאבני המקום ולאחר מכן ויקח את האבן, לפי שבתחילה התחילו שריהם של האבנים רבות זו עם זו, זאת אומרת עלי ניח צדיק את ראשו וזאת אומרת עלי יניח, מיד עשאן הקדוש ברוך הוא אבן אחת. (רש"י ויל)

"ויאמר להם יעקב, אחי מאין אתם; ויאמרו, מחרן אָנחנו." (ויצא כחיי) ואע"פ שלבן היה בנו של בתואל, מאחר שבתואל היה שפל ונבזה בעיני הבריות, לא רצה לבן שיקראו לו על שמו, אלא בן נחור, שכן בהיותו אחיו של אברהם, הוא חשב זאת לייחוס. ויש מפרשים שלא שאל אותם אם הם מכירים אותו, שבוודאי לא נאה לשאול כך

16:20	כניסת השבת
17:21	צאת השבת
16:42	שקיעה
17:54	ה. ת.ס
6:44	הנץ

הפטרה: "ועמי תלואים"

אלא להודיענו שלא עשה כן מתוך אהבה לרחל, אלא- בשביל רבקה אימו, וכל עשרים השנה היו הולכים המים ונובעי למעלה בזכותו של יעקב. (מעם ליעזר)

"וישק יעקב, לרחל; וישא את-קולו, ויבך." (ויצא כטי"א) ומפני שהייתה בת דודו נשק לה ונשא קולו ובכה, בגל שלוש סיבות: הסיבה הראשונה לפי שראה ברוח הקודש לא תיקבר אימו במערת מהכפלה. שהיה הכרח שרחל תיקבר באמצע הדרך שבשעה שילכו ישראל לגולה יעברו דרך שם ויתפללו ע"י קברה, ולכן בכה יעקב כי ראה את הגלות העתיד להיות. הסיבה השנייה שבא בידיים ריקות והיה מצטער מאד, אמר אליעזר שהיה עבדו של זקני אברהם הביא עמו עשרה גמלים טעונים כל טוב כאשר בא לכאן, כפי שספרנו בפרשת חיי שרה, ואילו אני אין לי כלום שהכל לקח ממני אליפז בנו של עשו כפי שספרנו למעלה. ואע"פ שאין ראוי לצדיקים להצטער על שאין להם ממון, ולא כל שכן לבכות על כך, שהרי זוהי אומנות הנשים.

הואיל והיה מפורסם בעיר, אלא שאל אותם אם מכירים את אופיו, אם יש בו תכונות נאות כמו לנחור אחי אברהם, או שהוא רמאי גדול כפי שהיה מפורסם בכך. אמרו לו ידענו, ולא אמרו לו אנו יודעים אותו ולא, ומכירים אותו, אלא ידענו פירושו ירדנו לסוף דעתך. והראיה הגה בתו רחל באה היום עם הצאן, וזהו מפני ששום רועה אינו רוצה לרעות צאנו, לפי שכולם כבר נכוון בו, ולכן מוכרחת בתו לרעות הצאן.

"ויחי כאשר רצה יעקב את-רחל, בת-לבן אחי אמו...." (ויצא כטי"ב) והוריד האבן ביד אחת כאדם המעביר פקק מפי צלוחית אע"פ שהיה עיף מן הדרך שהלך שלש פעמים ביום אחד, כפי שכתבנו, וזה מראה שהיה גיבור ואמיץ כה. והמים עלו למעלה מעצמם והשקו את הצאן של לבן אחי אימו. ובראותו את הפלא הזה הבין שהקב"ה זימן לו את זיווגו במקום הזה. וזה שאומר הכתוב שלבן היה אחי אימו אע"פ שזה מובן מעצמו,

פנית ההלכות
"דיני חולה שיש בו סכנה בשבת"
 ע"פ ילקוט יוסף כרך ד.

קמז. מי שנתפס אצבעו בדלת עם חתיכת מתכת, או מחלוץ שבור, והרופא אומר שאין בדבר שום חשש של סכנה, צריכים לשמוע לרופא, ולא לחוש בזה מצד מכה של ברזל. (ילקוט יוסף שבת כרך ד' עמוד רכז בהערה)

קמח. אדם שנשכו אחד מוחלי עפר הממיתים, כגון עקרב (אפילו עקרב שחור) או נחש ארסי, וכן אם נשכו כלב הננוע בכלבת, הרי הוא בכלל פיקוח נפש ומחללין עליו את השבת להביאו לבית החולים ולעשות עבורו כל הנצרך לרפואתו. וגם כשיש ספק אם בעל חיים זה ממית, (או אם הנחש ארסי, או אם הכלב ננוע בכלבת), מחללין את השבת. וכן מי שנשכו נחש ויש ספק אם הדבר יביאו לידי סכנה, מחללין עליו את השבת מספק. (ילקוט"י שבת ד' עמוד רכז)

קמט. אדם שהוכש על-ידי נחש, מותר להרוג את הנחש או לצוד את הכלב, ולהביאם לבית החולים, אפילו בשבת, ואפילו דרך רשות הרבים גמורה, בכדי לאבחן במדויק את סוג הפגיעה ולתת לנשוק את הטיפול הראוי והיעיל. (ילקוט"י שבת כרך ד עמוד רכה)

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת שלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאוגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורנזון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.
 המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:
 יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.aseem@gmail.com
 כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי לדעת, דרשו, ועוד...

סיפור בהמשכים
"הנשמה הגבוהה" חלק א

שנים רבות לא נפקדו בני-הזוג בפרי בטן. בכל שנה הייתה האישה באה לפני הבעל-שם-טוב ומתחננת לפניו כי יברכנה בילדים. לבסוף נתרצה לה הצדיק והבטיח לה כי תזכה לחבוק בן, ואכן, לא חלפה שנה ונולד הבן. שמחה יתרה נגרמה להוריו מהעובדה שהילד ניחן בחן ובחכמה בלתי-רגילים והתפתח במהירות. כעבור שנתיים באו בני-הזוג עם הילד אל הבעש"ט, לקבל את ברכתו שיזכו לגדלו כראוי. הבעש"ט לקח את הילד, חיבקו ונשקו על ראשו, ולאחר מכן החזירו לאימו. ההורים המאושרים שבו לביתם שמחים וטובי-לב, אבל אז חלה הילד פתאום וכעבור זמן קצר נפטר. האסון היה קשה מנשוא, וההורים השבורים החליטו לחזור מיד אל הבעש"ט... הבעש"ט הביע את השתתפותו בצערם, ואמר: אספר לכם סיפור. לפני שנים רבות חי מלך גדול. דבר אחד העיב את אושרו: לא היו לו ילדים. אחד מיועצי המלך הגה רעיון. "עליך לגזור גזרה, כי אם בתוך שנה לא תזכה להתברך בפרי בטן, יגורשו כל היהודים מבתיהם וכל רכושם יוחרם. כשהיהודים מתפללים וזועקים, אלוקיהם נענה לתפילתם. אחרי שתגזור את הגזרה הזאת, ודאי תפלו עליו ותפילתם תתקבל". עשה המלך כעצת היועץ והכריז על הגזרה החדשה. בכל מקום שאליו הגיע דבר המלך, אבל גדול ליהודים, ותפילות ותעניות נקבעו לרוב. ואמנם, הקב"ה שמע את תפילתם, והבשורה המרנינה פשטה במדינה: המלך והמלכה חבקו בן. הפסיק הבעש"ט לרגע את סיפורו, ואחר-כך המשיך: כאשר פסקו בשמים שייולד בן למלך, סירבו הנשמות לרדת ולהיוולד אצל מי שגזר גזרה חמורה כל-כך על היהודים. רק נשמה גבוהה אחת מסרה את עצמה לביצוע ההחלטה. זו הייתה נשמתו של בן המלך. חכם ונבון היה הילד, אהוב על הבריות ושוחר חכמה מטבעו. אביו מסרו בידי הטובים שבמורים, אולם אלה לא עמדו בקצב תפיסתו המהירה. הוא החכים והלך עד שמוריו לא יכלו עוד ללמדו. יום אחד אמר הבן לאביו המלך: "אבי היקר, כל מה שלימדוני מוריי אני יודע, ונפשי חפצה ללמוד עוד חכמות ומדעים". ציווה המלך להזמין אליו את הכומר הראשי, שנחשב בעיניו חכם מופלא. ביקש המלך מהכומר ללמד את בנו, והבטיח לו בית נחמד בחצר הארמון להתגורר בו, ומשכורת נאה מאת המלך. נענה הכומר להצעה, אך התנה תנאי אחד: "בכל יום אפסיק את הלימודים לשעתיים, שבהן אתבודד ואעסוק בעבודת הקודש. בשעות האלה ייאסר על כל אדם להיכנס לחזרתי". מעתה שקד הנער על תכנית לימודים עמוסה ומעמיקה, בפיקוחו הצמוד של הכומר... **ההמשך ב"ה בשבוע הבא!**